

нѣкоя лъжа, тя знае да повдигне и да тури на показъ прѣимуществата на личността си чрѣзъ кичението и искусното съединение на чъртитѣ и краскитѣ; тя прави на себе си онова което единъ великъ живописецъ прави на картината си; тя се прѣдставя на насъ не каквато е обикновенно, но такъва каквато бихме желали да я виждаме всякога; тя е по добра отъ себе си безъ да прѣстане да бжде тя сама. Ние можемъ, прочѣе, да накараме дѣвойката да разбере, отъ собственъ си примѣръ, условията на истинското искусство, искусството което облагородява безъ да обезобразява. Ние можемъ да я накараме да разбере така сжщо лъжливото и долното искусство, отъ примѣрътъ на тѣзи отвратителни облѣкла гдѣто несъразмѣрността на цвѣтоветѣ, злоупотрѣблението на украшенията, употреблението на искусственността и лъжата наранява окото и възмуцава вкусътъ. Разликата мѣжду истинското и лъжливото искусство, е колкото разликата мѣжду младата дѣвойка която избира съ вкусъ цвѣтоветѣ които най добръ изваждатъ на явѣ дѣвственний блѣсъкъ на личността ѝ съ жената която се бѣли.

Гиздението може тѣй сжщо да бжде училище на нравственосъ; защото дѣвойката като разбира че най доброто срдство да бжде приятна е една извѣстна простота въ облачанието, една извѣстна благосъ, една извѣстна хармония, нѣма ли тя сжщо да разбере че ще бжде още по приятна като въведе сжщитѣ качества въ характерътъ? Нѣма ли тѣй сжщо искусство да се гиздима отвжтрѣ и единъ извѣстенъ вкусъ, който се